

— Раулъ ся събуди когато докторътъ, Янка и слугата влѣзяха въ стаятъ му. Отвори си очитѣ, възбленикъ ся на лакътътъ си и изгледа токолю ся съ погледъ захожданъ и не изразителенъ. Послѣ падна пакъ възникъ, и си укрѣпи главятъ върху окръжавештѣ си възглавици.

— Явно че не ся осѣщаше нито за положѣніето си, нито за мѣстото дѣто ся намираше.

— Докторътъ пристѣпи при одрѣтъ, взе отпусиятътъ рѣкъ на Раула, повдигна им и опина съ два прѣста пулсътъ му. Послѣ развърза връскытъ, които бѣ привързала Янка и пригледа ранжтъ.

— Янка и слугата гледахъ съ беспокоино стреснованіе вепчытъ движенія на доктора.

— Когато свърши той подробното си испытваніе, поклати главѣ съ явно неудоволствіе.

— Е, има ли аткоє прѣмекіе? попита Янка.

— Много ся боѣ, отговори ескулаповѣтъ послѣдователъ.

— Но раната не ли ся вижда да е толкозь дълбока.

— Раната не е нищо, тыя ма не плаши никакъ.

— Но тогазь отъ какво ся боите?

— Боѣ ся отъ пришлѣвъ на крѣвѣтъ въ мозгѣтъ

— Охъ, Боже мой! азъ казвамъ тогата безъ да ся осѣти, уплашена отъ тѣзи думы, които ты неразбираше толкозь добръ.

— Така е, продължаваше докторътъ, смутяваніето было страшно и растъртаніето на нервытъ дѣниеничко! Я виждѣте отслабжыитѣ му погледъ, опытайте огни-авыитѣ му пулсъ. Много ся боѣ отъ възпаленіе на мозга, еще и отъ тогаты.

— Найпослѣ, докторе, какво ще правите?

— Ще му пусяжъ крѣвъ.

— А послѣ?

— Ще видимъ вече.

— Ами ако да ся случаше злото отъ което ся боите, ще бѣде ли сега скоро?